

Uppvaknande i Port bou

Jag avslutade min dramatiska resa över de sju haven, med att gå i land i en liten fiskehamn i PortBou. En slumrande by i Girona provinsen, en katalansk smultronplats om man var levnadstrött. Jag led svårt av hemlängtan och lupus vid den tiden och så här i efterhand känns det konstigt att jag i dag faktiskt står här med er, mitt i medelålderns svårdefinierade etablisseman. Vi var fyra runt bordet, men i den dunkla amerikan-inspirerande barmiljön var det svårt att utskilja några ansikten, konturer, nyanser...

Det spelades kort vid bordet bredvid och någonstans längre bort hördes tydligt ett gräl mellan två tidigare vänner, som nu funnit sig själva på två olika spelhalvor i vår herres outgrundliga livsspel. Inget av detta brydde mig egentligen och i dag förvånar det mig att jag kan minnas denna detalj. Men nåväl, det kanske ramade in den där början på någonting, som jag i detta läge inte var medveten om.

Mina tre dryckesbröder runt bordet var alla tysta. Självt satt jag nedsjunken i den allt för ostabila stolen som skiljde mig från det olackade ekgolvet och försökte fokusera blicken på den sejdel som inte ville träda fram, men som jag visste stod framför mig på det lika ostadiga bordet. Det hade varit en lång resa, en resa utan mål, en väg som betydde allt och mycket därtill. Jag var trött och kände mig förbannat färdig med allt och om det inte varit just för den där hemlängtan som gnagde och mina sår, så skulle resan kunnat sluta där och då. Kände inte den där törsten längre. Förstod inte vad frihet längre handlade om.

Min vän Perry med det ovårdade håret sa något obegripligt och jag kunde höra hur Miller, skrattade till med sitt omisskännliga läte. Glas hördes möta törstande läppar och den välväxte Southamptonbördige Harry hade nu också vaknat till liv och en välkänd mångårig ritual skulle nu ta vid.

Det var då, just i det ögonblicket, just den där stunden som det där ljuset trängde in mellan de väl fördragna gardinerna och träffade precis det där bordet som vi satt runt. Det var som om någonting hände, som en religiös uppvaknande. Det där ljuset som ändrade allting, och piskade mitt ansikte fullt av adrenalin.

Jag reste strax innan midnatt samma dag med destination hem. Hem som jag inte tagit i min mun på så många år.

och nu står jag här i kväll, stark, levnadsglad, medelålders, framgångsrik, nöjd, men fortfarande ändå nyfiken. Min nu med insikten och vetskapen om att man måste åka i väg för att någon gång komma hem.